

เอกสารอ้างอิง

- กิลฟอร์ด โจนส์. สถิติมูลฐานทางจิตวิทยาและการศึกษา. แปลโดย สวัสดิ์ ประทุมราช. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 2525
- กลวนิดา ตุงคะเสรี. การใช้การบำบัดด้วยหนังสือกับเด็กพิการทางร่างกายและสุขภาพ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523
- จรรยา สุวรรณทัต. ทัศนคติของเด็กพิการต่อความพิการและทัศนคติของเด็กพิการและครูด้วยกัน. ในประมวลบทความทางวิชาการที่บรรยายในโอกาสต่าง ๆ ภายในประเทศ พ.ศ.2511-2516. หน้า 55-58 : กรุงเทพมหานคร. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- ฉวีลักษณ์ บุณยะกาญจน์. การบำบัดด้วยการอ่าน. บรรณศาสตร์ 3 (มกราคม 2523) : 21-31.
- นฤมล กิจไพศาลรัตนา. ผลของการบำบัดด้วยหนังสือในผู้ป่วยมะเร็งปากมดลูก. ขอนแก่น : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2529.
- นาตยา วงศ์หลักภัย. ผลของกลุ่มจิตสัมพันธ์ที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- ประคอง กรรณสูต. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล, 2525.
- ปราณี แก้วเจริญ และ พัฒน ภารบุตร. การอบรมเลี้ยงดูบุคคลพิการในอนุสรณ์งานวันคนพิการ. หน้า 29-35. กรุงเทพมหานคร : สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2533.
- รัญจวน อินทรกำแหง. วรรณกรรมสำหรับเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : ดวงกมล, 2520.
- ราตรี รัตนพิลลภ. การเปรียบเทียบผลของการบำบัดด้วยหนังสือแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองและความคิดสร้างสรรค์ของเด็กในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530

- รำไพ สุทธิสวัสดิ์ ฌ อรุณา. คู่มือการทำวิจัย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ศรีอนันต์, 2524.
- สุใจ ตั้งทรงสวัสดิ์. การใช้เพื่อนผู้ให้การช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อเพิ่มความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- สุนันท์ อัมพร งานโคกกรวด. บรรณานำบัด. ชมรมนิสิตวิชาบรรณารักษศาสตร์ 3 (2526) : 72-79. พินิจวัฒนา. ผลของการใช้หนังสือบำบัดต่อความวิตกกังวลของเด็กป่วยในโรงพยาบาล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- อารีย์ นุ่นประสิทธิ์. การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการและความวิตกกังวลของเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการและเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2513.
- อ่ำไพ หอมจินดา. ผลของการบำบัดด้วยหนังสือ เพื่อลดความวิตกกังวลในหญิงครรภ์แรก โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

Altman, H. and Nielsen B. Book and Empathy Help Troubled Children. Canadian Libiary Journal 31 (August 1974): 284-287

Barker, P. Basic Child Psychiatry. 5th ed. Edinburgh : Blackwell Scientific Publications, 1988.

Bayley, C., et. al. Personality, Self-Esteem, and prejudice. England : Gower Publishing Company, 1984.

Bradshaw, P. The Management of Self-Esteem : How People Feel Good About Themselves and Better About Their Organization. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1981.

Branden, N. The Psychology of Self-Esteem. 15th ed. New York : Bantam Books Inc., 1981.

Bruer, C.J. Book can break attitudinal barriers toward The Handicapped. School Counselor 32 (March 1985) : 302-306

- Coopersmith, S. The Antecedent of Self-Esteem. Palo Alto, California : Consulting Psychologists Press, Inc., 1981.
- _____. SEI : Self-Esteem Inventories. 2nd ed. Palo Alto : California : Consulting Psychologists Press, Inc., 1984.
- Cruickshank, W.M. Psychology of Exceptional Children and Youth. 3rd ed. New Jersey : Prentice-Hall Inc., 1971.
- Dolch, E. Helping Handicapped Children in School. Illinois : The Garrard Press, 1951.
- Dusek, J.B. Adolescent Development and Behavior. New Jersey : Prentice-Hall, Inc. 1987.
- Erikson, E.H. Identity : Youth and Crisis. New York : W. Norton & Company, Inc, 1968.
- Felker, D.W. Building Positive Self-Concept. Minnesota : Burgess Publishing Co., 1974.
- Good, C.V. Dictionary of Education. New York : Mc. Graw-Hill, 1959.
- Goodenough, F.L. and Rynkiewicz. Exceptional Children New York : Appleton Century Crofts, 1956.
- Kent, A. and Lancour H. Encyclopedia of library and Information Science, Volume 2. New York : Mavul Dekker Ltd., 1969.
- Kieth C.W. and Judith F.D. Library and Information Services for Handicapped Individuals. Colorado, Libraries Unlimited, Inc., 1989.
- Lenkowsky, R.S. et. al. Effect of Bibliotherapy on the Self Concept of Learning Disabled, Emotionally Handicapped Adolescents in a Classroom Setting. Psychological Reports. 62 (2) (October 1987) : 483-488.
- Maslow, A.H. Motivation and Personality. 2nd ed. New York : Harper & Row, Publishers, 1970.

Pope, A.W. et.al. Self-esteem Enhancement with Children and Adolescents.

New York , Pergamon , 1988.

Radenich, M.C. Literature for Children and Adolescents about people who happen to have a handicap Techniques 2 (October 1986) : 364-369.

Robin, R.J., Using Bibliotherapy and Its Widening Applications.

Metuchen, N.J. : The Scarecrow Press, 1975.

Scogin F., Jamison C., Davis N. Two Year Follow up of bibliotherapy for depression in older adults Journal of Conselling and Clinical Psychology 58 (October 1990) : 665-667

Shakespeare, R. The Psychology of Handicap. Bungay; The Chaeer Press, 1975.

Shepherd, T. and Iles, L.B. What is Bibliotherspy. Language Arts. 53 (May 1976) : 569-571. Shrodes, C. Bibliotherapy : An Application of Psychoanalytic Theory. American Images. 17 (1960) : 311-319.

Stoneburg, M.R. Bibliotherapy and Its Use with Exeeptional Children. Illinois Libraries 62 ((October 1980) : 665-677.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ประวัติความเป็นมาของมูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการ และโรงเรียนศรีสังวาลย์

ใน พ.ศ. 2495 ได้เกิดโรคไขสันหลังอักเสบ (Polio) ระบาดเป็นครั้งแรกในประเทศไทย ตามบริเวณท่าเรือในกรุงเทพฯ อันเป็นย่านที่มีผู้ประกอบอาชีพอยู่กันมากอย่างแออัด จึงเป็นแหล่งที่รับเชื้อโรคโปลิโอ ซึ่งแพร่มาจากสิงคโปร์อย่างหนักที่สุดในขณะนั้น เป็นผลให้มีเด็กเจ็บป่วย ร่างกายพิการ แขนและขาเป็นอัมพาตด้วยโรคนี้เป็นจำนวนมาก สถานสงเคราะห์แม่และเด็กสาธิตของกรมอนามัยร่วมกับองค์การช่วยเหลือเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF) ได้ออกสำรวจพบเด็กพิการแถบย่านบางรัก คลองสาน และสำเหร่ อันเป็นบริเวณที่มีเชื้อโรคแพร่มากที่สุด ได้นำเด็กพิการเหล่านั้นไปรักษา ณ โรงพยาบาลศิริราชและโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าเป็นประจำทุกวัน

ต่อมาในปี พ.ศ. 2498 หม่อมงามจิตต์ บุรฉัตร ได้รวมกลุ่มผู้มีใจบุญริเริ่มดำเนินการก่อตั้งมูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการฯ ขึ้น โดยรับช่วงกิจการสงเคราะห์ต่อจากสถานสงเคราะห์แม่และเด็กสาธิต

หลังจากมูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการได้ก่อตั้งแล้ว 1 ปี สมเด็จพระศรีนครินทร์ฯ บรมราชชนนี ได้ทรงพระกรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ รับมูลนิธิฯ ไว้ในพระราชูปถัมภ์ เมื่อ พ.ศ. 2499 เพื่อให้การสงเคราะห์คนพิการดำเนินต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ มูลนิธิฯ จึงได้สนับสนุนให้โรงพยาบาลศิริราชขยายอาคารของภาควิชาศัลยศาสตร์ออร์โธปิดิกส์และเวชศาสตร์ฟื้นฟูเพื่อรับเด็กเข้ารับการรักษาทางกายภาพบำบัดและฟื้นฟูสมรรถภาพทางร่างกาย โดยมีสถานที่และอุปกรณ์การรักษาพร้อมทั้งเครื่องกายอุปกรณ์อย่างครบครัน โดยสร้างตึก "ศรีสังวาลย์" และตึก "มูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการ" ขึ้น

เมื่องานของมูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย จำนวนเด็กพิการที่มาจากต่างจังหวัดก็เพิ่มมากขึ้นจำเป็นต้องมีมูลนิธิฯ ต้องแบ่งเบาภาระจากโรงพยาบาลในการฟื้นฟูสมรรถภาพ ดังนั้น ในปี พ.ศ. 2504 มูลนิธิฯ จึงได้จัดตั้ง "ศูนย์บริการเด็กพิการ" ขึ้น ณ ถนนติวานนท์

อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี สำหรับเป็นที่พักรักษาทางเวชศาสตร์ฟื้นฟูและให้การศึกษาแก่เด็กที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ซึ่งแพทย์เห็นว่า ควรจะรับการรักษา แต่ไม่สามารถรับไว้ในโรงพยาบาลต่าง ๆ ได้ โดยกำหนดอายุระหว่าง 4-14 ปี ปัจจุบันศูนย์บริการเด็กพิการสามารถให้บริการที่พักแก่เด็กพิการได้ จำนวน 150 คน

เนื่องจากการรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพของเด็กพิการ ต้องใช้ระยะเวลาานพอสมควร คืออย่างน้อยประมาณ 3 เดือน ถึง 1 ปี เพื่อมิให้เด็กเหล่านั้นต้องเสียโอกาสในการศึกษาเล่าเรียน มูลนิธิฯ จึงขอความช่วยเหลือจากกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เปิดโรงเรียนสำหรับเด็กพิการขึ้น โดยได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี เสด็จเปิดอาคารเรียน เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2508 และพระราชทานนามโรงเรียนว่า "โรงเรียนศรีสังวาลย์" นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณแก่เด็กพิการเป็นล้นพ้น ปัจจุบันโรงเรียนมีนักเรียนทั้งประจำและไปกลับ 250 คน จัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษาตอนต้น นอกจากนี้ ยังมีชั้นเรียนพิเศษสำหรับเด็กที่ป่วยด้วยโรคสมองพิการ (Cerebral Palsy) ด้วย

วัตถุประสงค์

ให้ความช่วยเหลือทางสุขภาพอนามัยและสวัสดิการแก่เด็กและผู้ใหญ่ในประเทศไทย ซึ่งเป็นผู้พิการทาง แขน ขา และลำตัว อาจจำแนกเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ซึ่งพิการแต่กำเนิดหรือพิการเนื่องจากโรคภัยไข้เจ็บ หรืออุบัติเหตุ
2. เพื่อให้ความช่วยเหลือในด้านการรักษาพยาบาล การศึกษา สวัสดิการ และอาชีพตามความเหมาะสม
3. เพื่อส่งเสริมและหาวิธีการให้เกิดผลดีในด้านการป้องกันสาเหตุที่อาจทำให้บุคคลกลายเป็นคนทุพพลภาพหรือพิการได้
4. เพื่อติดต่อประสานงานกับโรงพยาบาลของรัฐบาลและเอกชน รวมทั้งองค์กรอื่น ๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อให้ความช่วยเหลือคนพิการ

ที่ตั้ง

สำนักงานมูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการ ตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกับศูนย์บริการเด็กพิการและ
โรงเรียนศรีสังวาลย์ ๗ ถนนติวานนท์ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี หมายเลขโทรศัพท์
583-6681, 583-9596-7

ผู้ดำเนินการ

มูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการ ดำเนินการโดยมีคณะกรรมการอำนวยการ ซึ่งประกอบด้วย
ผู้มีจิตศรัทธาและผู้แทนจากหน่วยงานของรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง คณะแพทย์ที่ปรึกษา อนุกรรมการฝ่าย
ต่าง ๆ เป็นผู้กำหนดนโยบายให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติ นอกจากนี้ ในการจัดการเรียนการสอนของ
โรงเรียนศรีสังวาลย์ ซึ่งเป็นโรงเรียนของมูลนิธิฯ นั้น ยังได้รับความช่วยเหลือจากกรมสามัญ
ศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จัดส่งข้าราชการสังกัดกองการศึกษาพิเศษมาเป็นผู้อำนวยการสอน
ด้วย

การดำเนินการ

1. การบำบัดรักษา มูลนิธิฯ จัดให้ผู้พิการได้รับการบำบัดรักษาจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ
ของโรงพยาบาลต่าง ๆ จัดนักสังคมสงเคราะห์คอยให้ความช่วยเหลือแนะนำและเยี่ยมเยียน
ผู้พิการถึงบ้าน ให้การดูแลอย่างต่อเนื่อง ติดตามผลการรักษาเป็นระยะ ๆ
2. การป้องกันความพิการ มูลนิธิฯ ได้ทำการรณรงค์โคจรร่วมมือกับกรมอนามัย
กระทรวงสาธารณสุข และเทศบาลนครกรุงเทพฯ ให้วัคซีนป้องกันโรคไข้นสันหลังอักเสบ (Polio)
นอกจากนั้น ยังได้จัดเผยแพร่ความรู้แก่ประชาชนในการป้องกันความพิการ อันเนื่องมาจากสาเหตุ
ต่าง ๆ ทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์ และเอกสาร เป็นประจำ
3. การฟื้นฟูสมรรถภาพและสวัสดิการ มูลนิธิฯ จัดหากาซอุปกรณ์ แขนขาเทียม
รถเข็น เฝือกเหล็ก ให้แก่คนพิการที่มาขอรับบริการ ทั้งยังให้ทุนการศึกษา ช่วยเหลือในด้านการ
ฝึกอบรมในสถานฝึกอาชีพตามความต้องการและความสามารถของผู้พิการ
4. การให้บริการแก่เด็กพิการที่มีภูมิลำเนาต่างจังหวัด มูลนิธิฯ ได้สร้างศูนย์บริการ
เพื่อเป็นสถานที่พักสำหรับเด็กพิการที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด เมื่อ พ.ศ. 2504 เพื่อให้การบำบัด

รักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยสามารถรับเด็กได้ทั้งหมด 150 คน กำหนดอายุระหว่าง 4-14 ปี โดยจัดให้เข้าพักอยู่ในศูนย์ฯ ตามระยะเวลาที่แพทย์ที่ปรึกษาของมูลนิธิฯ กำหนด มีเจ้าหน้าที่และพี่เลี้ยงดูแลอย่างใกล้ชิด เพื่อฝึกให้เด็กพิการสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ จัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสม ทั้งด้านกีฬา นันทนาการและศาสนา ทั้งนี้ เพื่อให้เด็กพิการได้มีโอกาสฟื้นฟูสมรรถภาพในทุก ๆ ด้าน

5. ด้านการศึกษา เพื่อให้เด็กพิการได้มีโอกาสทางการศึกษาเช่นเดียวกับเด็กปกติทั่วไป มูลนิธิฯ จึงได้ตั้งโรงเรียนศรีสังวาลย์ขึ้น เมื่อ พ.ศ. 2508 เพื่อรับเด็กพิการทั้งชายหญิงที่มีอายุระหว่าง 4-22 ปี เข้าศึกษาในโรงเรียน ทั้งประเภทประจำและไปกลับ ดำเนินการสอนตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษา ตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงมัธยมศึกษาตอนต้น

6. จัดรรับส่งเด็กพิการ มูลนิธิฯ ได้จัดบริการรับส่งเด็กพิการที่มีบ้านพักอยู่ในกรุงเทพฯ ไปรับการบำบัดรักษาตามโรงพยาบาลต่าง ๆ ทุกวัน ในรายที่จำเป็นต้องเข้าอยู่ในโรงพยาบาล ทางมูลนิธิฯ จะเป็นธุระดำเนินการติดต่อประสานงานกับทางโรงพยาบาลให้ ถ้าผู้ปกครองเด็กรายใดไม่สามารถจะเสียค่ารักษาได้ มูลนิธิฯ จะติดต่อขอลดค่ารักษา หรือออกค่ารักษาให้ตามความจำเป็นเป็นราย ๆ ไป

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของเด็ก

ขอให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง
เกี่ยวกับตัวท่าน

1. อายุ

() 13-14 ปี

() 15-16 ปี

() 17-18 ปี

2. เพศ

() ชาย

() หญิง

3. ศาสนา

() พุทธ

() คริสต์

() อิสลาม

() อื่น ๆ ระบุ

4. ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น

() ม.1

() ม.2

() ม.3

5. นักเรียนมีเวลาในการอ่านหนังสือที่ผู้วิจัยจะจัดหาให้หรือไม่

() มี

() ไม่มี

6. นักเรียนยินดีให้ความร่วมมือในการศึกษาหรือไม่

() ยินดี

() ไม่ยินดี

7. นักเรียนชอบอ่านหนังสือประเภทใดดังต่อไปนี้ มากตามลำดับ

(เขียนลำดับตัวเลข)

() สารคดีและบทความต่าง ๆ

() บันเทิงคดี (นวนิยาย และเรื่องสั้น)

() นิทาน

() ร้อยกรอง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองคำชี้แจง

ขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามฉบับนี้ ซึ่งประกอบด้วยข้อความทั้งหมด 50 ข้อ โดยพิจารณาข้อความแต่ละข้อว่า เหมือนหรือไม่เหมือนตนเองตามความเป็นจริง แล้วทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องคำตอบ "ใช่" หากเหมือนตนเอง หรือลงในช่องคำตอบ "ไม่ใช่" หากไม่เหมือนตนเอง

ข้อความ	คำตอบ	
	ใช่	ไม่ใช่
1. เหตุการณ์ต่าง ๆ รอบตัวมักไม่รบกวนใจข้าพเจ้า		
2. ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจโดยไม่รู้สึกรังเกียจจนเกินไป.....		
3. ใคร ๆ รู้สึกสนุกเมื่ออยู่กับข้าพเจ้า.....		
4. ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิดและอารมณ์เสียง่ายเมื่ออยู่ที่บ้าน.....		
5. ข้าพเจ้าต้องใช้เวลาอันนานที่จะทำความคุ้นเคยกับสิ่งใหม่ๆ ที่เกิดขึ้น.....		
6. ข้าพเจ้าเป็นขวัญใจในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน.....		
7. พ่อแม่มักเข้าใจความรู้สึกของข้าพเจ้า.....		
8. ข้าพเจ้ายอมแพ้สิ่งต่าง ๆ ได้ง่าย.....		
9. พ่อแม่คาดหวังในตัวข้าพเจ้าไว้สูงเกินไป.....		
10. เป็นเรื่องลำบากใจที่เกิดเป็นข้าพเจ้า.....		
11. ชีวิตข้าพเจ้าสับสนไปหมด.....		
12. เพื่อน ๆ มักคล้อยตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า.....		

ข้อความ	คำตอบ	
	ใช่	ไม่ใช่
13. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองต่ำต้อย.....		
14. บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าอยากหนีออกจากบ้าน.....		
15. ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิด หดหู่บ่อยเมื่ออยู่ที่โรงเรียน.....		
16. เมื่อเทียบกับคนส่วนใหญ่แล้ว ข้าพเจ้าหน้าตาไม่ดี.....		
17. ข้าพเจ้าเป็นคนพูดตรงไปตรงมา.....		
18. พ่อแม่เข้าใจข้าพเจ้า.....		
19. ข้าพเจ้าไม่ค่อยได้รับความนิยมนิยมชมชอบเหมือนคนอื่น ๆ		
20. ข้าพเจ้ามักรู้สึกเหมือนกับว่า พ่อแม่กำหนดชีวิตข้าพเจ้า		
21. บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้เมื่ออยู่ที่โรงเรียน.....		
22. บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็นคนอื่น.....		
23. ข้าพเจ้าไม่สามารถเป็นที่พึ่งของใครได้.....		
24. ข้าพเจ้าไม่เคยวิตกกังวลในเรื่องใด ๆ เลย.....		
25. ข้าพเจ้าค่อนข้างมั่นใจในตนเอง		
26. ข้าพเจ้าเป็นที่รักใคร่ของผู้อื่นได้ง่าย.....		
27. ข้าพเจ้ากับพ่อแม่มีความสุขมากในการอยู่ร่วมกัน.....		
28. ข้าพเจ้ามักใช้เวลาไปกับการเหม่อและคิดฝันในเรื่องต่าง ๆ		
29. ข้าพเจ้าอยากเป็นเด็กกว่านี้		
30. ข้าพเจ้าทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ		
31. ข้าพเจ้าต้องมีคนคอยบอกเสมอว่า ข้าพเจ้าต้องทำอะไรบ้าง		
32. ข้าพเจ้ามักเสียใจในสิ่งที่ทำไปแล้ว		
33. ข้าพเจ้าไม่เคยมีความสุขเลย		

ข้อความ	คำตอบ	
	ใช่	ไม่ใช่
34. ในการทำอะไร ๆ ข้าพเจ้าจะทำอย่างเต็มความสามารถ		
35. ข้าพเจ้าเป็นคนที่ค่อนข้างจะมีความสุข		
36. ข้าพเจ้าชอบทุกคนที่ข้าพเจ้ารู้จัก		
37. ข้าพเจ้าชอบให้ครูเรียกข้าพเจ้าตอบในชั้นเรียน		
38. ข้าพเจ้าเข้าใจในตัวข้าพเจ้าเอง		
39. เมื่อข้าพเจ้าอยู่บ้านไม่มีใครใส่ใจกับข้าพเจ้ามากนัก		
40. ข้าพเจ้าไม่เคยถูกดูว่าเลย		
41. ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจและเชื่อมั่นกับการตัดสินใจนั้นได้ โดยไม่เปลี่ยนแปลง.....		
42. ข้าพเจ้าไม่ชอบอยู่กับผู้อื่น		
43. ข้าพเจ้าไม่เคยประหม่าเลย		
44. บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกละอายตนเอง		
45. เพื่อน ๆ วิชาภักษ์วิจารณ์ข้าพเจ้าบ่อย ๆ		
46. ข้าพเจ้าพูดความจริงเสมอ		
47. ครูของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าข้าพเจ้าเป็นคนไม่ดีพอ		
48. ข้าพเจ้ามีแต่ความล้มเหลว		
49. ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิดง่ายเมื่อถูกดูว่า		
50. ข้าพเจ้ารู้สึกอยู่เสมอว่า ควรพูดอะไรกับผู้อื่น		

ข้อความในแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่คัดลอก

ข้อความในแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่คัดลอกมีจำนวน 8 ข้อความ ได้แก่

- ข้อ 2. ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจในการพูดหน้าชั้นเรียน
- ข้อ 3. ข้าพเจ้าอยากเปลี่ยนแปลงหลายอย่างในตัวข้าพเจ้า หากสามารถทำได้
- ข้อ 33. ข้าพเจ้าภูมิใจในผลการเรียนของตัวเอง
- ข้อ 38. ข้าพเจ้าสามารถช่วยตัวเองได้
- ข้อ 40. ข้าพเจ้าชอบเล่นกับเด็ก ๆ ที่อายุน้อยกว่าข้าพเจ้า
- ข้อ 46. ผลการเรียนของข้าพเจ้าไม่ดีเท่าที่ข้าพเจ้าต้องการ
- ข้อ 48. จริง ๆ แล้ว ข้าพเจ้าไม่ชอบเป็นเด็กผู้ชาย/เด็กผู้หญิงอย่างที่เป็นอย่างนี้เลย
- ข้อ 55. ข้าพเจ้าไม่ใส่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับข้าพเจ้า

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์สมิท

(Coopersmith Self-Esteem Inventory)

1. Things usually don't bother me.
2. I find it very hard to talk in front of the class.
3. There are lots of things about myself I'd change if I could.
4. I can make up my mind without too much trouble.
5. I'm a lot of fun to be with.
6. I get upset easily at home.
7. It takes me a long time to get used to anything new.
8. I'm popular with kids my own age.
9. My parents usually consider my feelings.
10. I give in very easily.
11. My parents expect too much of me.
12. It's pretty tough to be me.
13. Things are all mixed up in my life.
14. Kids usually follow my ideas.
15. I have a low opinion of myself.
16. There are many times when I'd like to leave home.
17. I often feel upset in school.
18. I'm not as nice looking as most people.
19. If I have something to say, I usually say it.
20. My parents understand me.
21. Most people are better liked than I am.
22. I usually feel as if my parents are pushing me.
23. I often get discouraged at school.
24. I often wish I were someone else.

25. I can't be depended on.
26. I never worry about anything.
27. I'm pretty sure of myself.
28. I'm easy to like.
29. My parents and I have a lot of fun together.
30. I spend a lot of time daydreaming.
31. I wish I were younger.
32. I always do the right thing.
33. I'm proud of my school work.
34. Someone always has to tell me what to do.
35. I'm often sorry for the things I do.
36. I'm never happy.
37. I'm doing the best work that I can.
38. I can usually take care of myself.
39. I'm pretty happy.
40. I would rather play with children younger than I am.
41. I like everyone I know.
42. I like to be called on in class.
43. I understand myself.
44. No one pays much attention to me at home.
45. I never get scolded.
46. I'm not doing as well in school as I'd like to.
47. I can make up my mind and stick to it.
48. I really don't like being a boy, girl.
49. I don't like to be with other people.
50. I'm never shy.
51. I often feel ashamed of myself.

52. Kids pick on me very often.
53. I always tell the truth.
54. My teachers make me feel I'm not good enough.
55. I don't care what happens to me.
56. I'm a failure.
57. I get upset easily when I'm scolded.
58. I always know what to say to people.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผนวก ง

บรรณนิทัศน์หนังสือที่ใช้ในการวิจัย

ประเภทบันเทิงคดี

กาญจนา นาคินทร์. ไผ่ไม่มีพระคุณ. ใน หนูแพงที่รัก หน้า 7-54

กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ต้นอ้อ, 2534.

ครอบครัวหนูแพงมีภูมิลำเนาอยู่ที่ภาคอีสาน แต่ต้องประสบกับภัยธรรมชาติ น้ำท่วมไร่นาเสียหาย หนูแพงซึ่งเป็นพี่คนโตในจำนวนพี่น้อง 6 คน ต้องออกจากโรงเรียนเมื่อจบการศึกษาภาคบังคับ เพื่อไปบุกเบิกที่ทำกินใหม่ที่จังหวัดจันทบุรีกับพ่อแม่ และด้วยความขยันและอดทน จึงสามารถพลิกฟื้นดินให้เกิดความสมบูรณ์ได้ สามารถรับน้อง ๆ มาอยู่กับพร้อมหน้า หนูแพงยังคงทำงานหนักตลอด แต่ก็ต้องประสบกับโชคร้ายที่ดวงตาของเธอซึ่งได้รับความระคายเคืองจากยาฆ่าแมลงเสมอ ทำให้ตาเริ่มฟางและมองเห็นได้น้อยลง หนูแพงปฏิเสธที่จะเข้ารับการรักษาเพราะต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง แม้จะเสียใจมากแต่ก็มิได้ย่อท้อต่อโชคชะตา เธอจึงใช้เวลาที่เหลือในขณะที่ดวงตายังมองเห็นได้ไปศึกษาวิธีจักสานในอำเภอด้วยความตั้งใจ อดทน และขยันแข็ง จึงทำให้เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว และสามารถนำมาทำขายมีรายได้เป็นของตนเอง ณ ที่นั่นเอง หนูแพงได้พบกับบุคคลซึ่งเข้าใจและเป็นกำลังใจให้แก่เธอตลอดไป

ไ보อาร์ส, เบ็ตซี. เด็ก ๆ ไม่อยู่บ้าน. แปลโดย กันยรัตน์.

กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์กันยา, 2534.

เป็นเรื่องของเด็กสามคน ชายสอง หญิงหนึ่งที่ถูกส่งไปอยู่บ้านอุปถัมภ์แห่งเดียวกันด้วยปัญหาครอบครัวที่ต่างกัน

ฮาร์วี ต้องนั่งรถเข็นเพราะขาหักทั้งสองข้าง เพราะถูกพ่อขับรถทับขา ศาลได้แยกฮาร์วีไปอยู่บ้านอุปถัมภ์จนกว่าผู้เป็นพ่อจะควบคุมการดื่มสุรา และมีบ้านที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก

โทมัส เจ ซึ่งไม่รู้ว่าตนเป็นลูกใคร เขาเติบโตมาจากการเลี้ยงดูของหญิงชราฝาแฝด และถูกส่งมาอยู่บ้านอุปถัมภ์ เพราะฝาแฝดเบนสันตกลงซื้อตะโปกหักต้องอยู่โรงพยาบาล และจากไปในเวลาต่อมา

คาร์ลี มีปัญหาเกี่ยวกับพ่อเลี้ยงคนที่สาม โดยถูกพ่อเลี้ยงตั้งเงินสมยอมได้รับการกระทบกระเทือน และต้องมาอยู่ที่บ้านอุปถัมภ์จนกว่าสถานการณ์ในบ้านจะมั่นคง

ทั้งสามคนคือเด็ก ๆ ที่ไม่อยู่บ้าน และอาจไม่มีโอกาสได้กลับไปอีกเลย แต่เขาก็พบว่า บ้านที่แท้จริงคืออะไร เมื่อทุกคนมีน้ำใจ มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความมุ่งมั่น พยายาม และเป็นกำลังใจให้แก่กัน

ไบฮาร์ส, เบ็ตซี. วันหนึ่งในฤดูร้อน. แปลโดย กรกช.

กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บ้านชั้น, 2534.

"ซาร่า" เป็นตัวแทนของเด็กหญิงที่หวั่นและขาดความมั่นใจในตนเอง เพราะยึดติดอยู่กับคุณค่าที่คนในสังคมโดยทั่วไปรู้สึกว่ามีค่าต่อชีวิต แต่ตนเองกลับไม่มีสิ่งเหล่านั้น ซาร่าเป็นคนไม่สวย เรือนไม่เก่ง และรู้สึกว่าชีวิตตนเองไม่มีคุณค่า จึงจมอยู่แต่กับปัญหาของตน โดยไม่หยิ่งรู้ถึงความคิด ความสามารถที่มีอยู่ในตัว และด้วยความผูกพัน ความรักที่มีต่อ "ชาร์ลี" น้องชายปัญญาอ่อน ได้แสดงให้เห็นถึงความละเอียดอ่อนในจิตใจ ความมีน้ำใจ และจิตใจอัน

๑) สว่างของเธอ ซาร่าได้พิสูจน์ตนเอง "วันหนึ่งในฤดูร้อน" โดยดึงเอาพลังความคิด ความสามารถ และความมั่นใจในตนเองที่จะกระทำสิ่งดีงามเหล่านั้นให้ปรากฏออกมา จนสามารถตามพบชาร์ลี ซึ่งหลงทางและกำลังขวัญเสียอยู่กลางป่าได้อย่างปลอดภัย ซาร่ารู้สึกภาคภูมิใจมากและรู้สึกยินดีและภาคภูมิใจมากขึ้น เมื่อได้รับเชิญจากเพื่อนชายมาเป็นคู่ในงานปาร์ตี้ของคนสวย ๆ

เท่านั้นที่ได้รับเชิญ

ประกฤษสร เสวิกุล. เด็กชายมะลิวัลย์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า,

2530.

เป็นเรื่องของเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในกรุงเทพฯ เมื่อ 40 กว่าปีมาแล้ว เป็นสภาพของชีวิตหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่เศรษฐกิจค่อนข้างฝืดเคือง "มะลิวัลย์" เกิดในครอบครัวข้าราชการเก่า พ่อของมะลิวัลย์จบนายร้อยตำรวจ รับการด้วยความซื่อสัตย์ แต่ไม่

ก้าวหน้า จึงลาออกมาทำงานด้านจัดการที่โรงละครเฉลิมบุรี ถึงแม้ครอบครัวของมะลิวัลย์จะจน แต่ทุกคนก็ไม่เคยคิดว่าเป็นสิ่งที่น่าอับอาย หรือด้อยกว่าใคร ทุกคนรักใคร่ ประองคอง มีน้ำใจต่อกัน มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ชื่อสัตย์สุจริต มีคุณธรรม มีความหยิ่งทงในศักดิ์ศรีของตน

เมื่อมะลิวัลย์อยู่ชั้นประถมปีที่ 4 เขาป่วยหนักและเป็นโปลิโอที่ขาซ้าย มะลิวัลย์ต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการฝึกทำสิ่งต่าง ๆ ให้ได้ดังปกติ ต้องอดทนต่อการล้อเลียน และการกลั่นแกล้งจากเพื่อน ๆ ในการที่จะให้ทุกคนยอมรับในความสามารถ และยอมรับเข้ากลุ่มในที่สุด

มนัสนา, ผู้แปล. ประกาลูกไอศ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน,
2531.

เนื้อเรื่องแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของบุคคล ซึ่งมีร่างกายปกติที่อาสาสมัครไปเป็นเจ้าหน้าที่ประจำค่ายฤดูร้อนของเด็กพิการ เนื่องจากสงสารและเห็นใจเด็ก ๆ เหล่านั้น แต่เมื่อต้องไปทำงานช่วยเหลือตั้งแต่ อาบน้ำ แต่งตัว พาไปห้องน้ำ ทำความสะอาดที่นอนที่ถ่ายปัสสาวะรด ป้อนข้าว เข็นรถ อุ้มไปส่งตามสถานที่ต่าง ๆ ก็ทำให้เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายและนึกอยากจะไปให้พ้นจากค่ายนี้ แต่เมื่อได้ใกล้ชิดได้ช่วยเหลือเด็ก ๆ สักพัก ก็เริ่มเห็นถึงความบริสุทธิ์ของเด็กแต่ละคน พลังอันยิ่งใหญ่ตามธรรมชาติที่เด็ก ๆ มีได้รับรู้ถึงความสามารถ ความเฉลียวฉลาด ความกล้าหาญ ความสดชื่นแจ่มใจ ที่แฝงอยู่ภายในร่างกายอันพิการนั้น ความรู้สึกผูกพัน ความเห็นอกเห็นใจก็เข้ามาแทนที่ เกิดเป็นความรัก ความเข้าใจอันดีที่มีต่อเด็ก

ภายในเรื่องได้แสดงให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ ความมีน้ำใจ ความกล้าหาญ ความเชื่อมั่น และความสามารถที่เด็กพิการแต่ละคนมีอยู่ ตลอดจนความพยายามช่วยเหลือตนเอง ไม่ทำตนเป็นภาระแก่ผู้อื่น และความรู้สึกภาคภูมิใจของเด็ก ๆ ที่กระทำสิ่งต่าง ๆ โดยใช้ความคิด ความสามารถ อย่างเต็มที่ จนประสบความสำเร็จ

மாகาเร็ด เดวิดสัน. มีรังในราตรี. แปลโดย นวลคำ จันทา
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แสงดาว, 2533.

เฮเลน เกิดมาพร้อมกับความพิการ ตาบอด หูหนวก และเป็นใบ้ แม้ว่า พ่อแม่จะให้ความรัก ความสงสาร และตามใจเป็นอย่างมาก แต่กลับเสมือนเป็นการขู่ขงให้เฮเลนมีนิสัยเอาแต่ใจตนเอง ก้าวร้าวและไม่เชื่อฟังใคร จนกระทั่ง "แอนนี่" ครูของเฮเลนทำให้ชีวิตของ

เฮเลนเปลี่ยนไป แอนนี่สามารถเข้าใจจิตใจของเฮเลนได้ดี เนื่องจากชีวิตแอนนี่เองก็ไม่ต่างกับเฮเลน ผิดกันแต่แอนนี่ไม่เป็นใบ้ ไม่หูหนวก และมีสายตาที่มองเห็น กว่าจะมาเป็นครูของเฮเลน แอนนี่ต้องฝ่าอุปสรรคมากมาย เริ่มจากสภาพครอบครัวที่แตกแยก ต้องมาอยู่กับญาติที่ไม่ใส่ใจจนมาอยู่ในสถานเลี้ยงคนตาบอด ในด้านจิตใจแอนนี่เข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของเฮเลนได้ดี จนในที่สุดก็สามารถทำให้เฮเลนออกมาเผชิญกับโลกภายนอกได้สำเร็จ และช่วยทำประโยชน์ให้โลกและมนุษยชาติเท่าที่มนุษย์หือยอื่นต่อกันได้

เรียงศักดิ์ ก๊าซร. ไม้เท้าสี่ขั้ว. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บางหลวง,
2534.

ไม้เท้าสี่ขั้วเป็นเรื่องราวของเด็กชายพิการในชนบทบักซ์ไต้ "เพิ่ม" มาจากครอบครัวที่ตาบอด แม่มีสามีใหม่ซึ่งชอบเล่นการพนัน เพิ่มต้องช่วยแม่ทำงานหนัก แต่ก็ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้น และหนี้สินที่เกิดจากการพนันของพ่อใหม่ แม่จึงตัดสินใจไปทำการค้าที่ภูเก็เกิดเพราะรายได้ดีกว่าจึงพาเพิ่มและน้องไปฝากไว้ที่วัด เพิ่มต้องปรับตัวเป็นอย่างมาก เพื่อให้สามารถเข้ากับเด็กวัดคนอื่น ๆ ได้ ผิกหัดที่จะช่วยเหลือตนเอง ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนจนจบมัธยม เพิ่มมีความสามารถทางวาดภาพและฝึฝืนที่จะเรียนต่อเพาะช่าง แต่แม่ไม่สามารถหาเงินมาส่งได้ เนื่องจากมีน้องอีก 2 คน ต้องเรียน แต่ด้วยความเป็นคนใฝ่ดี เพิ่มได้พัฒนาตนเองโดยอาศัยการศึกษาจากโรงเรียนคือ ทำงานไปฝึกฝนฝีมือไปพลาง จนในที่สุดก็ประสบความสำเร็จในการศึกษาได้เป็นถึงครูวาดเขียนเอก

วาวแพร. พรราวแสงรุ่ง. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์หนังสือเยาวชน,
2529.

เป็นเรื่องราวของเด็กชายหญิงวัย ประมาณ 7 ปี สองคน "ชาย" เด็กชาย ซึ่งเป็นทั้งครูและเพื่อนของเด็กหญิง "สายรุ่ง" ซึ่งตาบอดแต่กำเนิด ชายตั้งใจเรียนและนำความรู้ต่างๆ ที่เรียนจากโรงเรียนมาสอนเด็กหญิงและเป็นเพื่อนคอยพูดคุยช่วยเหลือเป็นกำลังใจให้แก่เด็กหญิง

จากเรื่อง จะได้เห็นถึงความคิด ความรู้สึกของเด็กเล็ก ๆ สองคน ที่มีความภูมิใจต่อสิ่งดีงามที่ได้กระทำ มีความรัก ความเสียสละ ความมีน้ำใจ และจิตใจบริสุทธิ์ที่มีต่อกัน

ประเภทบทความ

ผาสุก บุญชื่อ. โอกาสทางการศึกษาเพิ่มคุณค่าคนพิการ. งานวันคนพิการ,
หน้า 64-66, กรุงเทพมหานคร. สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2533.

นางสาวผาสุก บุญชื่อ มีความพิการขาขวา ทำให้ลักษณะการเดินผิดปกติไปจากผู้อื่น แต่ก็ได้ไม่ได้ทำให้เธอย่อท้อต่อชีวิต "ตราบใดที่มีลมหายใจชีวิตต้องมีความหวัง" ผาสุกตั้งใจศึกษาเล่าเรียนจนจบมัธยมปลาย และฝันว่าจะเรียนแพทย์ แต่ทางจังหวัดประกาศว่า ไม่มีสิทธิ์สอบเรียนแพทย์เพราะความพิการ ผาสุกจึงต่อสู้จนสามารถเข้าเรียนแพทย์ได้ ในระหว่างศึกษาก็ต้องต่อสู้กับสายตาของคนไข้ที่เฝ้ามองว่า เธอจะสามารถรักษาพวกเขาให้หายได้หรือไม่ แล้วผาสุกก็พิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่าเธอทำได้และทำได้ดังเป็นที่รักของคนไข้ พร้อมปริญญาแพทย์ศาสตร์บัณฑิต ในปี พ.ศ. 2531 ปัจจุบันผาสุกเป็นแพทย์ด้านเวชศาสตร์ฟื้นฟู มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

พานิ ชันชูจี. คอนเสิร์ตเพื่อคนพิการ, ในงานวันคนพิการ. หน้า 19-21.

กรุงเทพมหานคร : คณะกรรมการสงเคราะห์คนพิการ สภาสังคมสงเคราะห์
ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2533.

นายโสฬส ด้วยเห็ม อายุ 26 ปี และ นายสมพร มีมะแม อายุ 24 ปี พิการขาทั้งสองข้างด้วยโรคโปลิโอ เป็นพนักงานตัดเย็บเสื้อผ้าของโรงงานปีคนพิการสากล ปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ได้เป็นตัวแทนของคนพิการ ไปแสดงคอนเสิร์ต Fespic Concert For all Human Being เมืองโมริโอะ ประเทศญี่ปุ่น ในระหว่างวันที่ 25 กรกฎาคม ถึง 31 สิงหาคม 2533 โดยร้องเพลงและเล่นกีตาร์พร้อมกันทั้งสองคน ซึ่งได้รับความชื่นชมจากผู้ชมนานาชาติที่เข้าชมคอนเสิร์ตในครั้งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแฟนสาวญี่ปุ่นวัยรุ่นจนถึงกับชอลายเซ็นต์ ขอถ่ายรูปคู่ และอาสาเซ็นรถวิลแชร์ไปส่งถึงที่พัก

สันต์ชัย พูลสวัสดิ์. กีฬาคนพิการชิงชนะเลิศแห่งโลก ณ เมืองฮัลเซน ประเทศเนเธอร์แลนด์. ในงานวันคนพิการ. หน้า 52-56.
กรุงเทพมหานคร : สภาสังคมสงเคราะห์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2533.

ประเทศไทยได้ส่งนักกีฬา 4 คน เข้าแข่งขันกีฬาคนพิการชิงชนะเลิศแห่งโลก ณ เมืองฮัลเซน ประเทศเนเธอร์แลนด์ ระหว่างวันที่ 14-25 กรกฎาคม 2533 มีประเทศเข้าร่วมแข่งขันรวม 47 ประเทศ โดยประเทศไทยได้ส่ง

1. ร้อยตรี สกุด คำตัน (ชายขาด 2 ข้างใต้เข่า) แข่งขันขว้างจักร และพุ่งแหลน ได้รับ 1 เหรียญเงิน จากพุ่งแหลน
2. นายบุษิต อังครนาวัน (แขนขาด 2 ข้างใต้ศอก) แข่งขันวิ่ง 400 เมตร ขว้างจักร กระโดดไกล และพุ่งแหลน ได้รับ 1 เหรียญเงิน จากการพุ่งแหลน
3. นายพนม ลักษณะพริ้ม (ตาบอด 2 ข้าง) แข่งขันว่ายน้ำ ได้รับ 1 เหรียญเงิน จากการว่ายน้ำกบ 200 เมตร
4. นายชัชวาล สุวนิช (โปลิโอ) แข่งขันว่ายน้ำ แม้ไม่ได้รับเหรียญรางวัล แต่ก็ช่วยเพื่อน ๆ และทีมไทยเป็นอย่างดี

มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ, ปราโมทย์-แช่แต้ พิกาก็มีความหวัง. มติชน.

(3 พฤศจิกายน 2534) : 17.

ปราโมทย์ แช่แต้ เป็นเยาวชนพิการที่ไม่ทราบว่าใครเป็นผู้กำเนิด เขาเติบโตอยู่ในสถานสงเคราะห์ และได้เข้าเรียนที่โรงเรียนศรีสังวาลย์ จนจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปราโมทย์ได้เป็นตัวแทนเยาวชนไทยไปแสดงคอนเสิร์ต วาตาโบชิ มิวสิค เฟสติวล ที่ประเทศสิงคโปร์ โดยเล่นเพลงซึ่งเป็นกำลังใจให้คนพิการ ปัจจุบันปราโมทย์ได้ออกจากสถานสงเคราะห์เด็กพิการเพื่อประกอบอาชีพ และดำเนินชีวิตเช่นเดียวกับคนปกติทั่วไปในสังคม ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่รับโทรศัพท์ (Operator) ของโรงแรมเอเชียพัทยา

นักเดินหุนวาก. ทันโลก. ฉบับที่ 158 (20 มิถุนายน 2534). 61.

เมลิสสา อูคาลส์ อายุ 6 ปี อยู่ในโลกของความเงิบมาตั้งแต่กำเนิด แต่เธอสามารถเดินบัลเล่ต์ได้งดงามโดยเรียนรู้การจับจังหวะดนตรี ด้วยการใช้นิ้วเท้าสองนิ้วเป็นเครื่องมือจับแรงสั่นสะเทือนที่พื้นไม้ที่เธอเหยียบ

นักสู้. ทันโลก. ฉบับที่ 125 (20 กรกฎาคม 2533). 25.

บ็อบบี้ วิลเลียมส์ วัย 15 ปี ผู้ซึ่งเกิดมาไม่มีขาและลำตัวท่อนล่าง แต่ไม่มีปัญหาสำหรับเขาในการว่ายน้ำ เล่นฟุตบอล เบสบอล บาสเกตบอล ที่จักรยาน กระโดดเชือก และการเรียนซึ่งอยู่ในระดับเหนือเฉลี่ยของเขา

มันอยู่ที่ใจ. ทันโลก. ฉบับที่ 130 (10 กันยายน 2533). 49.

บิแอร์ เบลโล อายุ 21 ปี ไม่มีแขนทั้ง 2 ข้าง ชาซ้ายพิการ เขาพยายามช่วยเหลือตนเอง และทำทุกอย่างที่คนปกติสามารถทำได้ เขาสามารถวาดรูป เขียนหนังสือด้วยปาก และสามารถว่ายน้ำข้ามไปยังเกาะตาอิตี เป็นระยะทาง 15 กิโลเมตรได้สำเร็จ

ไม่มีปัญหา. ทันโลก. ฉบับที่ 130 (30 กันยายน 2533). 41.

เจฟฟ์ สก็อตต์ อายุ 14 ปี เขาไม่มีแขนทั้ง 2 ข้าง จากอุบัติเหตุในฟาร์ม แต่ด้วยความเป็นเด็กที่ไม่ยอมแพ้ เขาสามารถเขียนหนังสือได้ดี เล่นกีฬาได้เกือบทุกชนิด ที่ไร่เขาสามารถขับรถแทรกเตอร์และเกี่ยวฟางให้วัวได้

บรรณนิทัศน์หนังสือที่คัดเลือกมาให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจพิจารณา ซึ่งไม่ได้นำมาใช้ในการวิจัย

ประเภทบันเทิงคดี

ลูอีส โรว์วีย์. ตากล้องน้องรัก. แปลโดย โสภภาพรรณ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ธรรมชาติ, 2534.

เป็นเรื่องของพี่น้องสองสาว "มอลลี่" สวย เขียวเข้มน้ำ เข้ากับคนง่าย "เมก" ใจร้อน เจ้าอารมณ์ ไม่อดทน และเปื่องง่าย เมกรู้สึกว่าคุณเป็นคนสมบูรณ์แบบเหลือเกินที่พ่อแม่บรรจงสร้างคุณสมบัตินี้พร้อมไว้ให้มอลลี่เพียงคนเดียว แต่ด้วยความเป็นคนทะเยอทะยาน ไม่ศึกษา เรือเร่ และฝึกฝนในสิ่งที่สนใจอย่างมุ่งมั่นและตั้งใจ "การถ่ายภาพ" เมกสามารถทำได้ดี และภูมิใจมากเมื่อได้รับความไว้วางใจให้ถ่ายภาพที่สำคัญยิ่ง แล้ววันหนึ่งโลกของเมกก็ผันแปรไป เมื่อมอลลี่เข้าโรงพยาบาลและจากไปโดยไม่มีวันกลับมา เมกดูเป็นผู้ใหญ่ที่เข้าเรื่องราวของชีวิต และยอมรับความเป็นจริงที่เกิดขึ้นได้ดี ความเป็นธรรมชาติและความจริงใจที่เมกมีต่อทุกคนทำให้เธอคงความเบิกบานอยู่ในจิตใจของผู้ที่ได้ใกล้ชิด

วรางคณา, นามแฝง. น้ำตาแม่. รวมเรื่องสั้นประवादเกี่ยวกับคนพิการ.

หน้า 69-78. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชัยนาท, 2523.

เนื้อเรื่องแสดงให้เห็นถึงความรัก ความผูกพันของ "แม่" ซึ่งตาบอดที่มีต่อ "ซิด" บุตรชาย ดวงตาของแม่ต้องมีต้นจากอุบัติเหตุรถคว่ำ แต่ความพิการของแม่ก็ไม่ได้ทำให้แม่สิ้นหวังหรือหมดความมานะพยายาม แม่ต่อสู้กับชีวิตด้วยความอดทนความเข้าใจในคุณค่าแห่งตน แม่จะไม่ยอมให้ความพิการของตนเอารัดเอาเปรียบผู้อื่นโดยการขอทาน หรือรอการช่วยเหลือจากสังคมสงเคราะห์ แม่ออกเร่ขายล็อตเตอรี่ เพื่อแลกกับรายได้อีกเพียงเล็กน้อยที่จะนำมาเก็บหอมรอมริบไว้เป็นทุนให้ซิดได้เรียนหนังสือ ซิดซึ่งรับรู้ถึงความยากลำบากของแม่ ก็ได้ตั้งใจศึกษา และเมื่อว่างจากการเรียน ก็รับจ้างส่งหนังสือพิมพ์ เพื่อช่วยเหลือแม่ในด้านการใช้จ่ายด้วยความขยันหมั่นเพียร ตั้งใจจริง ซิดก็สามารถสอบเข้าศึกษาต่อในชั้นมัธยมของโรงเรียนรัฐบาลได้

สุปรีดา อุดลขานนท์. จุดเริ่มต้น. ในเรื่องสั้นประवादเกี่ยวกับคนพิการ.

หน้า 83-103. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชัยนาท, 2534.

"นนท์" เป็นหนุ่มผู้พิการจากโรคโปลิโอ เขาเป็นตัวแทนของความตั้งใจ และความพากเพียรในการศึกษาจนสามารถเรียนต่อไปถึงระดับมหาวิทยาลัย บางครั้งนนท์ก็รู้สึกน้อยใจและเสียดใจกับความพิการที่เป็นอยู่ แต่ก็ไม่เคยสิ้นหวัง หรือหมดอาลัยในชีวิต กลับมีความมุ่งมั่นที่จะแสดงให้เห็นทั่วไปยอมรับในความสามารถของคนพิการ นน့်อดทนและต่อสู้อย่างเข้มแข็งบากบั่นในการศึกษาจนอยู่ในระดับแนวหน้าของเพื่อน ๆ ในชั้นปีเดียวกัน เขาตั้งใจที่จะทำ

วิธานิพนธ์เกี่ยวกับคนพิการ เพื่อประกาศให้สังคมได้รับรู้ถึงความคิด ความรู้สึก และความสามารถที่คนพิการมี นั่นจึงเริ่มศึกษาและสัมผัสกับชีวิตของเพื่อน ๆ คนพิการอย่างจริงจัง ณ ที่นี้จุดเริ่มต้นได้เริ่มขึ้นแล้ว

ประเภทบทความ

คนครึ่งคน. ทันโลก ฉบับที่ 125 (20 กรกฎาคม 2533). 27.

เจนนี โทโมเน่ อายุ 71 ปี ไม่มีขาหรือลำตัวท่อนล่าง เริ่มทำงานในคณะละครสัตว์ จนประสบความสำเร็จ เมื่อแต่งงานก็ออกจากคณะละครสัตว์มาเปิดแค้มป์ตากปลา โรงแรมและร้านอาหารที่ฟลอริดา ด้วยความตั้งใจและเชื่อมั่นในตนเอง กิจการของเธอจึงเจริญรุ่งเรือง เธอไม่มีลูก แต่รับเด็กหญิงมาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม 4 คน และต่อมาก็ได้หลานอีก 4 คน

เชียร์ลิดเดอร์ไบ้. ทันโลก. ฉบับที่ 160 (10 กรกฎาคม 2534). 30.

เจนนีเฟอร์ เจนกินส์ วัย 16 ปี เธอหูหนวกตั้งแต่กำเนิด แต่ก็ไม่สามารถหยุดยั้งความสามารถของเธอได้ เธอได้ผ่านการทดสอบและทำได้ดีมาก จนเป็นเชียร์ลิดเดอร์ตัวนำของโรงเรียน

นักสู้ไร้ขา. ทันโลก. ฉบับที่ 162. (31 กรกฎาคม 2534). 19.

วาเรนด์ ตรอนเนอร์ ต้องเสีทั้งขาและนิ้วมือซ้าย เมื่ออายุ 7 ปี แต่เขาก็ไม่เคยท้อแท้กับชีวิต อายุ 9 ปี ซ็อรทตัดหญ้ารับจ้างตัดหญ้าตามบ้าน เริ่มศึกษาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว เมื่ออายุ 15 ปี จนสามารถเข้าร่วมแข่งขันในระดับชาติได้ ปัจจุบันกำลังเรียนเป็นช่างเชื่อมโลหะ มีภรรยาและกำลังจะมีบุตรคนแรก

ปัญหาที่ทำให้ไม่มีปัญหา. ทันโลก. ฉบับที่ 135 (30 ตุลาคม 2533). 51.

เอ็ด นิลฟินส์ ภูธรบรรทุททุกซิเมนต์ เสือหลักพุ่งเข้าชนจนต้องตัดขาทั้ง 2 ข้างทั้ง เขาไฟฝันที่จะเป็นนักฟุตบอล เมื่อใช้ชาธรรมชาติดีไม่ได้ เขาจึงหันมาเล่นฟุตบอลโดยใช้ขาเทียม ทุกวันนี้เขาเล่นกอล์ฟ เต็นร่า และเป็นโค้ชฟุตบอล

ไม่มีแขนขาที่ทำได้. ทันโลก. ฉบับที่ 131 (20 กันยายน 2533). 10.

แมทธิว ไคส์ต์ อายุ 17 ปี ไม่มีทั้งแขนและขา เมื่อเด็ก ๆ เขาสามารถหยิบและเก็บของเล่นเองได้ และเมื่อเข้าไฮสคูลเขาก็สามารถซ่อมเครื่องยนต์ เปลี่ยนน้ำมัน ประกอบชิ้นส่วนเล็ก ๆ โดยใช้คอตางนิ้วช้อน เขาสามารถว่ายน้ำ เล่นสเก็ตบอร์ด และยิงปืนได้ดี

ไม่มีปัญหา. ทันโลก. ฉบับที่ 135 (20 ตุลาคม 2533). 20.

อาร์นี โบสค์ ได้รับการบันทึกไว้ในกินเนสบุ๊กว่าเป็นแชมป์โลกชาเดี่ยวกระโดดสูงจากการฝึกฝน และฝึกซ้อมของเขาอย่างจริงจัง

ยอดคนเตี้ย. ทันโลก. ฉบับที่ 166 (10 กันยายน 2534). 49.

มาร์เซีย คาร์ล เป็นครูที่เตี้ยที่สุดในโลก สูงเพียง 117 ซม. เธอเป็นครูที่ดีที่สุดคนหนึ่งของนักเรียนและผู้ปกครอง นอกจากนี้เธอยังเล่นเปียโน ร้องเพลงในโบสถ์ และเป็นผู้ให้คำแนะนำแก่เชอร์ลิตเตอร์ของโรงเรียน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบแบบวัดความรู้ที่เห็นคุณค่าในตนเอง

1. รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ ไพจิตร สุกธีวรรณ
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ อัมพล สุอัมพันธ์
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบวัสดุการอ่านที่ใช้ในการวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ อัมพล สุอัมพันธ์
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. อาจารย์ จิราพร พุ่มอรุณ
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. รองศาสตราจารย์ กล่อมจิตต์ พลายเวช
ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. อาจารย์ อรุณา สุกมี
อาจารย์ทางการศึกษาพิเศษ โรงเรียนศรีสังวาลย์
5. คุณจอมขวัญ เครือหอม
บรรณารักษ์ ประจำห้องสมุดโรงเรียนศรีสังวาลย์

ภาคผนวก จ

ตารางแสดงคะแนนของกลุ่มทดลองเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม

คนที่	คะแนนกลุ่มทดลอง			คะแนนกลุ่มควบคุม		
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่าง	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่าง
1	16	23	7	37	34	-3
2	25	36	11	31	34	3
3	23	28	5	11	14	3
4	30	32	2	18	19	1
5	34	40	6	28	28	0
6	31	33	2	34	33	-1
7	24	30	6	8	5	-3
8	17	22	5	24	22	-2
9	28	33	5	20	20	0
10	25	32	7	21	21	0
11	29	31	2	24	22	-3
12	13	23	10	34	37	3
13	30	34	4	23	26	3
X	25.00	34.54		24.08	24.23	

ประวัติผู้วิจัย

นางสาว อติชญา พรชัยเกตุ เกิดเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 2511 ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาพยาบาลและผดุงครรภ์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในปีการศึกษา 2532 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตร วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2533 ปัจจุบันรับราชการ ตำแหน่ง พยาบาลระดับ 3 คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย